

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupený Mgr. Jaromírem Noskem
advokátem se sídlem Furchova 373, 588 56 Telč

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2023, č. j. KUJI 34003/2023, sp. zn. ODSH 331/2023
Mat,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce

a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 8. 2022, č. j. MUMB/ODSH/20923/2022, sp. zn. ODSH/03993/2021-DS (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 34e odst. 3 písm. c) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), porušením Nařízení evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkající se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85, kapitola II, čl. 7 (dále jen „nařízení č. 561/2006“). Přestupek spáchal tím, že nedodržel bezpečnostní přestávky v řízení, neboť dne 7. 9. 2021 v 10:00 hod., na pozemní komunikaci na sil. I/38 na odpočívadle u obce Horky, ve směru jízdy od obce Horky k obci Želetava, byl kontrolován hlídkou Policie ČR jako řidič nákladní soupravy ve složení nákladní automobil tovární značky SCANIA R450, registrační značka X, a přívěs tovární značky KEMPF KOLEBA, registrační značka X, a provedenou kontrolou v systému TAGRA bylo zjištěno, že nedodržel přestávku v řízení:
 - v době od 11.08.2021 v 10:42 hod. do 11.08.2021 do 18:06 hod. (5 hod. 12 min.) nedodržena bezpečnostní přestávka o 16%,
 - v době od 12.08.2021 v 04:43 hod. do 12.08.2021 do 14:39 hod. (6 hod. 8 min.) nedodržena bezpečnostní přestávka o 36%,
 - v době od 13.08.2021 v 05:54 hod. do 13.08.2021 do 15:54 hod. (6 hod. 21 min.) nedodržena bezpečnostní přestávka o 41%,
 - v době od 14.08.2021 v 05:53 hod. do 14.8.2021 do 14:54 hod. (5 hod. 32 min.) nedodržena bezpečnostní přestávka o 23%.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 34e odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 10 000 Kč. Dále byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce uvedl následující žalobní body.
5. Žalobce má v prvé řadě za to, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Správní orgán I. stupně odmítl provést navržené důkazy bez řádného odůvodnění, nehodnotil předestřenou právní argumentaci a pominul vyhodnocení parametrů tzv. fakultativní výjimky podle ustanovení čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 561/2006 ve vztahu k ustanovení § 2e zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“), a k vydaným živnostenským oprávněním, které na věc dopadají. Nevyporádal se ani se souběžným správním řízením zahájeným ve stejné věci s dopravcem. Tímto způsobem nemohl být řádně zjištěn skutkový ani právní stav.

6. Závěry správního orgánu I. stupně přejal i žalovaný, přestože žalobce rozvedl své výhrady a doplnil další dokumenty, které však žalovaný přešel. S ohledem na argumentaci žalobce na místě spáchání přestupku je otázkou, zda vůbec bylo dáno jeho zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Nebyla naplněna formální ani materiální stránka přestupku, s tím se žalovaný nijak nevypořádal.
7. Žalobce má za to, že byl ve správním řízení zkrácen na svých zákonných právech a napadené rozhodnutí trpí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že žalobce při silniční kontrole dne 7. 9. 2021 uskutečňoval podle dodacího listu nákladní dopravu pro cizí potřeby. Na základě toho bylo stanoveno kontrolní období 28 dní a kontrolou dat z karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce porušil bezpečnostní přestávku podle čl. 7 nařízení č. 561/2006 celkem ve 4 případech – 11. 8. 2021, 12. 8. 2021, 13. 8. 2021 a 14. 8. 2021. Žalobce pak v rámci správního řízení namítal, že se jednalo o přepravu v rámci čl. 13 nařízení č. 561/2006. Vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, však stanovuje v § 1a, že při vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidič využije režim mimo působnost (OUT), který se zadá do digitálního tachografu před zahájením přepravy. To však žalobce ani v jednom případě neudělal. Správní orgány proto neměly důvod pochybovat, že řidič měl povinnost dodržovat bezpečnostní přestávky podle čl. 7 nařízení č. 561/2006.
9. Při zpochybnění důkazů žalobcem se pak přesouvá důkazní břemeno ze správního orgánu na žalobce. Žalobce pak v průběhu správního řízení nepodložil svá tvrzení žádnými důkazy. Správním orgánům předložil pouze výpis z živnostenského rejstříku M. K. , IČO: X ze kterého ovšem nevyplyvá, že by pan K. byl zemědělským podnikatelem, naopak z něj vyplývá, že je podnikatelem v silniční dopravě. Dále bylo předloženo prohlášení pana M. K. , IČO: X, že je zemědělským podnikatelem, toto prohlášení však tuto skutečnost neprokazuje.
10. Vzhledem k tomu, že žalobce svá tvrzení nepodložil žádnými relevantními důkazy, správní orgány neměly pochybnosti o spáchaném přestupku, proto ani nepřistoupily k výsledku kontrolních pracovníků, provozovatele dopravy a dalších osob, protože by to nepřineslo žádné nové skutečnosti.
11. Dále žalovaný uvedl, že k porušení právních předpisů by došlo i v případě, že by žalobce prokázal, že se jednalo o přepravu podle čl. 13 nařízení č. 561/2006.
12. Jednáním žalobce došlo k ohrožení zákonem chráněného zájmu, jelikož jeho jednání vede k hazardování se životem jak jeho samotného, tak ostatních účastníků silničního provozu. Nedodržování bezpečnostních přestávek vede k únavě řidiče a snížené pozornosti. Řidiči řídící vozidla nad 3,5 tuny tvoří v silničním provozu skupinu řidičů, která může mít zásadní vliv na bezpečnost provozu a při případné nehodě mohou způsobit značné škody na životech i majetku. Proto je třeba tyto přestupky trestat pokutami, které představují negativní důsledek protiprávního jednání a jejichž výše bude odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného přestupku.
13. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je věcně správné a zákonné, proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

14. Krajský soud nařídil ve věci na den 23. 1. 2025 ústní jednání.
15. Jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce, který se omluvil.
16. Žalovaný uvedl k námitce, že vůči žalobci byla uplatněna výjimka, odkázal na rozhodnutí Ministerstva dopravy. Podle tohoto rozhodnutí byl za nedodržení bezpečnostní přestávky odpovědný i dopravce. Aby řidič mohl využít dané výjimky,

nemohl by vozidlo řídit jako zaměstnanec dopravce a nemohlo by se jednat o přepravu plodin pro úplně jinou společnost (v tomto případě AGROZDEVA s. r. o.). Přepravované plodiny byly výsledkem zemědělské výroby společnosti AGROZDEVA s. r. o., kdežto žalobce byl zaměstnanec jiného subjektu.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
21. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
22. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné.
23. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
24. Soud v první řadě shrne relevantní právní úpravu.
25. Zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě přímo uvádí, že navazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie, mj. i nařízení č. 561/2006. Je proto potřeba vycházet z úpravy bezpečnostní přestávky podle tohoto nařízení.

26. Podle čl. 7 nařízení č. 561/2006 *po čtyřech a půl hodinách řízení musí mít řidič nepřerušenou přestávku nejméně 45 minut, pokud mu nezačíná doba odpočinku. Tato přestávka může být nahrazena přestávkou v délce nejméně 15 minut, po níž následuje přestávka v délce nejméně 30 minut, které jsou v období rozloženy tak, aby byly v souladu s odstavcem 1.*
27. Žalobce dále odkazoval na aplikaci výjimky podle čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 561/2006, podle kterého *jestliže nejsou dotčeny cíle stanovené v článku 1, může každý členský stát na svém území nebo po dohodě s jiným členským státem na jeho území udělit výjimky z článků 5 až 9 a stanovit individuální podmínky vztahující se na tyto výjimky týkající se přepravy vozidly používanými nebo najatými bez řidiče zemědělskými, pěstitelskými, lesnickými, chovatelskými podniky a podniky rybolovu pro přepravu zboží jako součást jejich podnikatelské činnosti na tratích v okruhu do 100 km od místa obvyklého odstavení vozidla.*
28. Dále žalobce odkazoval na § 2e odst. 2 zákona o zemědělství, podle kterého *fyzická osoba provozující drobné pěstitelské a chovatelské činnosti, anebo prodávající nezpracované rostlinné a živočišné výrobky, nepodléhá evidenci zemědělského podnikatele podle tohoto zákona.*
29. Co se týče samotných žalobních námitek, v první řadě správní orgány podle žalobce pominuly vyhodnocení parametrů tzv. fakultativní výjimky podle ustanovení čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 561/2006.
30. Z prvostupňového i z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že správní orgány se vyhodnocením možné aplikace výjimky podle čl. 13 nařízení č. 561/2006 zabývaly. Primárně správní orgány vycházely z toho, že výjimka podle čl. 13 nařízení č. 561/2006 se vztahuje na zemědělské podniky a ověřily, zda dopravce – M. K. , IČO X, sídlem Šimanov 111, 588 42 Šimanov, má živnostenské oprávnění pro poskytování služeb v zemědělství.
31. S hodnocením, že výjimka podle čl. 13 nařízení č. 561/2006 se vztahuje na zemědělské podniky, resp. takové podniky, které mají zemědělskou činnost jako součást podnikání, se soud ztotožňuje. Ostatně přímo z textu čl. 13 vyplývá, že se musí jednat o podniky, které samy mají zemědělskou činnost jako součást jejich podnikatelské činnosti. Zjednodušeně řečeno, pro uplatnění výjimky si zemědělský podnik musí komodity převážet sám, a to vozidlem používaným nebo najatým bez řidiče, v rámci své podnikatelské činnosti. Výjimku tedy nelze uplatnit, pokud zemědělský podnik uzavře smlouvu s dopravcem, který mu na základě takové smlouvy bude zemědělské komodity přepravovat.
32. Z podkladů obsažených ve správním spise pak vyplynulo, že žalobce byl řidičem – zaměstnancem u dopravce M. K. , IČO X. Tento dopravce neměl v předmětné době jako součást podnikatelského oprávnění poskytování služeb v zemědělství ani žádné jiné se zemědělskou výrobou související podnikatelské oprávnění, což bylo v řízení před správními orgány jednoznačně prokázáno z výpisu z živnostenského rejstříku.
33. Argumentace žalobce, že podle § 2e odst. 2 zákona o zemědělství nemusel být dopravce evidován jako zemědělský podnikatel, je v posuzovaném případě lichá. Jak uvedly i správní orgány ve svých rozhodnutích, při provozování dopravy podle čl. 13 nařízení č. 561/2006 je řidič povinen vést záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, jak vyplývá z § 1a odst. 1 vyhlášky 478/2000 Sb.,

vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů, kterou se provádí zákon o silniční dopravě. Podle tohoto ustanovení „*při vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle § 3a odst. 6 písm. a) bodu 1 zákona se u vozidla vybaveného digitálním tachografem podle čl. 2 písm. b) přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího tachografy v silniční dopravě využije režim mimo působnost (OUT), který se zadá do digitálního tachografu před zahájením přepravy*“.

34. Žalobce však v kontrolovaném období režim tachografu mimo působnost (OUT) nevyužil. I kdyby tedy dopravce byl zemědělským podnikatelem bez nutnosti evidence podle zákona o zemědělství a z tohoto důvodu se na přepravu měla vztahovat výjimka podle čl. 13 nařízení č. 561/2006, nebyla splněna podmínka, že před zahájením přepravy musí být zadán režim mimo působnost (OUT). K uplatnění výjimky podle čl. 13 nařízení č. 561/2006 je tak třeba splnit povinnost správného označení režimu tachografu, což však v případě žalobce splněno nebylo.
35. Podstatné však je, že správní orgány přesvědčivě odůvodnily, proč mají za to, že na posuzovanou přepravu se výjimka podle čl. 13 nařízení č. 561/2006 neuplatnila. Tedy proto, že přeprava byla uskutečňována pro jiný zemědělský podnik, se kterým měl dopravce – zaměstnavatel žalobce – uzavřenou smlouvu o přepravě. Z toho důvodu nemohlo jít o přepravu v rámci podnikatelské činnosti zemědělského podniku.
36. Žalobce dále namítal, že nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění a objasnění skutkového stavu věci.
37. K této námitce krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
38. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu

ustanovení § 3 správního řádu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

39. Krajský soud má přitom v posuzovaném případě za to, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu věci, když vycházely z důkazů založených ve správním spise, které byly ke zjištění skutečného stavu věci dostatečné. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84). K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v řešeném případě nenastala. Správní orgány se s návrhy žalobce, jakož i jeho jednotlivými námitkami, ve svých rozhodnutích zabývaly a dostatečně zdůvodnily, proč jim nepřisvědčily.
40. Správní orgány se rovněž vypořádaly s návrhem žalobce na provedení dalšího důkazu, a to výsledku kontrolních pracovníků, kteří prováděli předmětnou kontrolu, neboť takový důkaz považovaly za nadbytečný, když skutkový stav byl již spolehlivě zjištěn a prokázán jiným způsobem. Žalobce rovněž navrhoval, aby si správní orgán I. stupně vyžádal písemné podklady – objednávky, smlouvy k charakteru zemědělské přepravy od odesilatele i od samotného dopravce. K tomu lze souhlasit s argumentací správního orgánu I. stupně. Ačkoliv jsou správní orgány zásadně povinny zjišťovat skutkový stav a důkazní břemeno leží primárně na nich, v případě, že obviněný z přestupku navrhuje provést důkaz listinami, které mají vyvrátit důkazy pořízené správním orgánem a které správní orgán ani nemá k dispozici, přesouvá se důkazní břemeno na stranu obviněného a je pouze na něm, aby prokázal svá tvrzení a tvrzené důkazy doložil. Žalobce tvrzené listiny v průběhu správního ani soudního řízení nedoložil, v tomto ohledu tedy neunesl své důkazní břemeno a nepodařilo se mu relevantním způsobem zpochybnit důkazy pořízené správním orgánem.
41. Co se týče nezohlednění vyjádření žalobce, které měl poskytnout přímo během kontroly, avšak v protokolu je u vyjádření řidiče uvedeno pouze „nesouhlasím“, uvádí soud, že z protokolu o kontrole jednoznačně vyplývá, že žalobce jej bez výhrad podepsal. Následně měl žalobce možnost vyjádřit se v průběhu ústního jednání před správním orgánem I. stupně, což učinil prostřednictvím svého zástupce. Žalobci tedy bylo umožněno uplatnit svá práva a vyjádřit se, přičemž souhlas s obsahem kontrolního protokolu stvrdil svým podpisem a následně měl možnost se vyjádřit v průběhu řízení před správním orgánem.
42. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen již v řízení před správními orgány.

43. Pokud se týká námitky stran naplnění formálního a materiálního znaku přestupku, jejich naplnění se věnoval již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí.
44. K naplnění formálního znaku přestupku žalobce dospěl správní orgán I. stupně na základě dostatečných důkazních prostředků, z nichž vyplynulo, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 34e odst. 3 písm. c) zákona o silniční dopravě (viz výše).
45. Co se týče materiálního znaku přestupku, správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce jej naplnil svým zaviněným jednáním. K tomu soud dále uvádí, že stanovením bezpečnostních přestávek vyjadřuje zákonodárce zájem na ochraně chráněných zájmů, jímž je bezpečnost a plynulost silničního provozu, aniž by muselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Jelikož pravidla silničního provozu působí preventivně, přestupky v silniční dopravě jsou přestupky ohrožovacími. K naplnění materiálního znaku přestupku v silniční dopravě proto postačuje pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Při nyní posuzovaném přestupku tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce opakovaně nedodržoval stanovení bezpečnostní přestávky, čímž mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.
46. Žalobce nakonec také namítal, že je otázkou, zda vůbec bylo dáno jeho zavinění ve formě nevědomé nedbalosti.
47. Jak uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (viz § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalobce se pak měl předmětného přestupku dopustit z nedbalosti nevědomé. Ta je definována tak, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky).
48. Krajský soud doplňuje, že žalobce jako řidič nákladního automobilu si měl být vědom své povinnosti týkající se dodržování bezpečnostních přestávek (popř. povinnosti nastavit režim tachografu mimo působnost (OUT), pokud by přeprava měla být prováděna v režimu čl. 13 nařízení č. 561/2006). Žalobce si musel být vědom na základě svých profesních zkušeností, že nedodržením uvedených povinností ohrožuje zájem chráněný zákonem. Proto bylo možno dojít k závěru, že žalobcovo zavinění je dáno minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, přičemž to postačuje k odpovědnosti za daný přestupek.
49. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně nedodržel zákonem stanovené procesní postupy.
50. Co se týče neprovedení žalobce navrhovaných důkazů, k tomu se soud vyjádřil již výše. Žalobce měl možnost proti neprovedení důkazů brojit v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, což učinil a žalovaný se s jeho námitkami vypořádal. Není tedy zřejmé, jakým způsobem byla v tomto ohledu porušena žalobcova procesní práva.

51. Rovněž byl žalobce, resp. jeho zástupce, v průběhu ústního jednání před správním orgánem I. stupně řádně poučen o tom, že má možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu. To jednoznačně vyplývá z protokolu o ústním jednání konaném dne 26. 8. 2022, který zástupce žalobce podepsal.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
53. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
54. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
55. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce